

Ik had er groote verwachtingen van, doch — zooals 't dan meestal gaat — ze werden bitter teleurgesteld. Als jongste en — ik begon het met smart te begrijpen, want oom Karel had zijn lieveling bijna op een dwaalspoor gebracht — als er uiterst gewoon, eer leelijk dan knap uitziende, danste ik slechts enkele malen; ik was met mezelve verlegen; oudere spraken soms met me op goedhartigen, neerbuigenden toon; ik antwoordde stroef, ik had lust ze den rug toe te keeren en weg te loopen, doch ik begreep, dat ik daardoor alles nog erger zou maken en bleef met verkropte bitterheid; daar vernam ik, hoe mijne oudere zuster Frans van der Vecht op me afzond; ik hoorde haar zeggen:

— Toe, vraag mijn zusje maar eens in plaats van met mij te dansen; ze zit daar zoo alleen en amuseert zich zoo slecht; 't arme kind, ze stelde er zich zooveel van voor! —

Ik was woedend; toen Frans kwam, bedankte ik hem door een statig, afwijzend hoofdknikje en zei, dat ik geen trek had om te dansen.

Hij schikte zich nog al goed in mijn afwijzing en ging van mij regelrecht af op een in vollen bloei prijkende schoone, met wie hij weldra danste en praatte zoo vlug en vroolijk als had hij van 't bestaan van muurbloemen geen flauw begrip, — hij kon het trouwens ook, hij had zich immers gekweten van zijn lastigen plicht, — of liever, als wilde hij aan eene, een onverstandig, beklagenswaardig Backfischchen, toonen, dat er nog wel andere waren, die van hem waren gediend of als wilde hij zeggen:

— Zie, zoo diep krenkt me je weigering, dat ik haar reeds lang heb vergeten. —

Met de wanhoop in 't hart ging ik dien avond naar huis. Toen me den volgenden dag werd gevraagd of ik me goed had geamuseerd, zei ik:

— Dank je, nog al goed! —

Wat hielp het of ik de geheele wereld deelgenootte maakte van mijne teleurstelling?!

Oom Karel echter liet zich niet blinddoeken.

Hij zag me aan en zei:

— Betti, — ik was naar mijne moeder genoemd, — kan ik je wel gelooven? Ik ben bang, dat ge geen waarheid spreekt! —

Tranen, lang bedwongen, welden op in mijn oogen; ik kon ze niet terughouden en liet ze den vrijen loop, al zorgde ik, dat niemand dan oom Karel ze zag.

Hij nam mijn hand, trok die door zijn arm en ging met mij den tuin in.

't Was daar heerlijk; vóór we hem zwijgend twee keer hadden doorgewandeld, was ik kalm geworden; de omgeving werkte mee; 't was een prachtige, heldere najaarsavond; de paden waren bezaaid met afgevallen bladeren, waardoor we ons als op een zacht tapijt schenen te bewegen; allerlei geuren stegen op; spookachtige boom- en heestervormen werden bestraald door 't zachte licht van maan en sterren; alles ademde vrede en rust.